

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 851/2020
14.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Немање Радиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Суботици Кж1 45/20 од 03.04.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Немање Радиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Суботици Кж1 45/20 од 03.04.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 18.02.2020. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци (у изреци пресуде погрешно означено 1 (једне) године) у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2019. године од 17,20 часова па надаље. Према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која ће се извршавати у Заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ у трајању од 1 (једне) године рачунајући од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору, односно у здравственој установи у којој је извршена мера безбедности, не урачунава у

време трајања ове мере. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, те је одређено да нужни издаци и награда браниоца одређеног по службеној дужности - адвоката Немање Радиновића падају на терет буџета.

Решењем Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 24.02.2020. године исправљена је пресуда Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 18.02.2020. године тако што у диспозитиву пресуде уместо „осуђује на казну затвора у трајању од 1 (једне) године“ треба да стоји „осуђује на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци“ и на страни 8 пресуде у првом ставу у 11 реду уместо речи „1 (једне) године“ треба да стоји „10 (десет) месеци“, док у осталом делу пресуда остаје неизмењена.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 45/20 од 03.04.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Суботици и браниоца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 18.02.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Немања Радиновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Суботици 1К. 793/19 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Суботици Кж1 45/20 од 03.04.2020. године и предмет врати на поновно одлучивање, односно да укине меру безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном која је окривљеном изречена побијаном правноснажном пресудом.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд одлуком о кривичној санкцији и то изрицањем окривљеном мере безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ повредио одредбу члана 80. став 6. КЗ, обзиром да у конкретном случају нису испуњени услови прописани овом одредбом за изрицање окривљеном наведене мере безбедности. По ставу браниоца, како одредба члана 80. став 6. КЗ прописује да суд меру безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном може изрећи ако је окривљеном изречена новчана казна, рад у јавном интересу, одузимање возачке дозволе, условна осуда и судска опомена, те како је у конкретном случају окривљеном АА изречена казна затвора, то му стога није могла бити истовремено изречена и предметна мера безбедности.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, у редовном кривичном поступку окривљеном АА је мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ правилно изречена у смислу члана 89а. КЗ, а која одредба, по принципу специјалитета, на ближи начин регулише ово питање у односу на одредбу члана 80. став 6. КЗ која је одредба општег карактера.

Мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеним је (као једна од једанаест врста које прописује члан 79. КЗ) усвојена Законом о изменама и допунама Кривичног законика из 2009. године, у циљу заштите оштећених лица. Услов за њено изрицање је да се оправдано може сматрати да би даље вршење таквих радњи од стране учиниоца кривичног дела било опасно по оштећеног, односно да постоји вероватноћа да ће учинилац кривичног дела контакт са оштећеним злоупотребити ради поновног вршења кривичног дела. Изменама и допунама Кривичног законика из 2012. године и то чланом 89а. КЗ предвиђено је да ова мера безбедности не може бити краћа од шест месеци нити дужа од три године. Такође, одредбом члана 89а. став 2. КЗ је прописано да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, а што указује да је исту меру (забрана приближавања и комуникације са оштећеним) могуће изрећи уз осуду на казну затвора (иако то није изричито наведено у члану 80. став 6. КЗ), нарочито када се има у виду да је циљ ове мере заштита оштећених лица. Поред тога, пошто се ова мера безбедности може изрећи за време од 6 месеци до 3 године, то је сасвим вероватно да може бити изречена и за дужи период од изречене казне затвора, а време проведено у затвору не урачунава се у време трајања мере, те стога не стоје приговори да је нецелисходно спровођење ове мере када се окривљени налази на издржавању казне затвора и када објективно не постоји никаква опасност за оштећеног. Стога, Врховни касациони суд налази да све напред изнето указује да су наводи у поднетом захтеву браниоца окривљеног да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП неосновани.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Немање Радиновића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић